

פרשת זאתנו

שבע מצות למען עולם טוב יותר

משיחת כ' מנחם-אב תשמ"ה

הענינים שיהודי צריך להשתדל לפעול על כל הנמצאים סביבו, אפילו אינם-יהודים - בנוגע לשבע מצוות בני נח - כוללים גם ענין זה, שעליו להשפיע עליהם כך שיידעו שנוסף על כך ש"יש מנהיג לבירה זו", הרי מנהיג זה הוא עצם הטוב, ו"טבע הטוב להיטיב", וממילא שולל הוא את הענינים הבלתי-רצויים.

הגאולה האמיתית והשלימה של בני ישראל קשורה גם עם גאולת העולם כולו - "לתקן עולם במלכות שדי", כלומר שכל העולם ישתנה ויבוא לידי מעמד ומצב שיקויים בו "והיתה להוי' המלוכה";

ומכך מובן, שיש לפעול - כל אחד את התלוי בו - כדי לקרב את מעמד ומצב העולם לכך שיהיה כלי מוכשר לכך שיקויים בו "לעבדו כולם שכם אחד והיתה להוי' המלוכה".

הדבר אמור בנוגע לכל מי שיש לו משא-ומתן או קשר עם בני נח בעניני פרנסה וכיו"ב,

שהרי - כמדובר כמה פעמים - הדין בשולחן-ערוך הוא ש"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו", ומדגישים בכך שמדובר ב"דרכיך" - דרכיו של האדם, או "מעשיך" - מעשיו של האדם, עניני הרשות, ולא יזו מטרה עליו לנצל אותם - עליו לנצלם "לשם שמים", עליו לנצלם ל"דעהו", כדי שיתוסף ב"דעת הוי'";

ולכן, אע"פ שנדמה לו שהקשר שלו עם בני נח הוא משום שעל-ידם צריך הוא לקבל את פרנסתו ופרנסת בני-ביתו -

אעפ"כ, עליו לנצל זאת - ואדרבה, דבר זה צריך להיות אצלו העיקר - לצורך "לשם שמים" ו"דעהו", לנצל זאת כדי להדריך אותם ולנטוע בהם, באותם בני נח שהוא עומד בקשר אתם, כך שידעו שעליהם לקיים את כל המצוות הללו, על כל פרטיהן ופרטי פרטיהן, כמדובר כמה פעמים בארוכה.

וכמדובר בארוכה בכמה התוועדויות - עאכ"כ בנוגע לאלו שיש להם קשר עם בני נח באופן שהם משפיעים עליהם, באופן שהם מנהיגים כמה בני נח שמסביבם, או שהם מנהיגים שכונה שלמה, עיר שלמה או מדינה שלמה וכיו"ב, שהשליחות והאחריות המוטלת עליהם גדולה פי כמה.

ואע"פ שלכאורה זוהי אחריות הכי גדולה - שנוסף על מה שעליו לפעול בעצמו כדי שיהיה יהודי השלם בכל עניניו, עליו לפעול גם שבני נח שמסביבו, כל העיר או כל המלוכה, יהיו בשלימות האפשרית -

אעפ"כ בידו לעשות זאת, מכיון שישנה ההבטחה ש"איני מבקש אלא לפי כח",

דבר המובן גם בפשטות, שבוודאי לא יטיל הקב"ה שליחות ותפקיד על אדם או על ענין, אם לא נתן לו תחילה את הכוחות כדי שיוכל להביא זאת לידי פועל, להביא זאת לידי פועל בשלימות.

אבל יחד עם זאת, עליו לעשות זאת כשליחות של הקב"ה, ולומר זאת בגלוי לאדם שעמו הוא מדבר, שהסיבה לכך שהוא מדבר עמו היא כדי להשפיע וכדי שהעולם יהיה אנושי יותר, ויתרה מזו - שהעולם יהיה אלוקי יותר, כלי לקבלת מלכותו יתברך במידה רבה יותר, "והיתה לה' המלוכה".

ואשר לטענה שישנם הטוענים, שאסור לערב דת בעניני הנהגת המדינה - הרי נשיא המדינה כבר ביטל טענה זו, והוא עצמו הכריז ששני הדברים צריכים להיות יחד.

והרי המדובר כאן אינו על הפיכת האמונה לחוק ככל החוקים, אלא אדרבה - על הפיכתה לחוק שלמעלה מכל החוקים;

שכן, כשם שאדם צריך לחשוב על חייו שלו - שכשמדובר ביהודי, החיים האמיתיים הם עי"ז שהוא חי על-פי התורה ש"היא חיינו", ובקיום מצוותיה שעליהם נאמר "וחי בהם" -

פרשת זאתחזן

כך הוא בנוגע לאחרים, שלכל-לראש - עוד לפני שהוא הופך את בן נח שבסביבתו לאדם המציית לכל חוקי המדינה - לכל-לראש עליו להפוך אותו לדבר חי,

והרי מקור החיים של כל דבר בעולם - אפילו של בעלי-חיים, אפילו של צומח ודומם, ועאכו"כ של מדבר, של בני נח - הוא, כאמור לעיל, האמונה - אפילו אמונתם של בני נח - שיש בורא ובעל-הבית לבירה זו.

ולכן אין מקום להתייחס לכך ולהכניס זאת בגדר חוק, שכן על המושג "חוק" שייך לדבר רק לאחר שישנו דבר חי, ואז אפשר לצוות עליו: שמע נא, עליך לקיים חוקים אלו;

אבל לכל-לראש - יש להבטיח שיהיה חי!

